

3.
HET GEMIS

DEEL I
DE BEKENDE INDRINGER

520.
WIEROOKHOUDER
MET MAAN EN STERRETJES

Moeite met loslaten. Zou de uitlener wel voorzichtig met het kleinood omgaan? De eerste twee dagen heerste een gevoel van leegte wanneer mijn ogen toevallig op mijn rotan kastje vielen, de plek waar het object normaal staat. De dagen erna heb ik echter nog amper aan het object gedacht.

2.

POSTKAART EXPOSITIE STIJN TER BRAAK IN LICHTEKOOI ARTSPACE, ANTWERPEN

Het liefst zou ik in de postkaart willen kruipen om de tentoonstelling nog eens opnieuw te beleven. In plaats daarvan stond het te staan op het rieten opbergkistje op mijn bureau. Nu is het weg, maar fysiek doet me dat niets. Je zit nog altijd vers in mijn hoofd en dat is wat telt.

806.
TEKENINGEN VAN PABLO

Afwezigheid. Leegte tussen de andere beelden aan de muur. Ze ontbreken.

82.

**BOODSCHAP UIT GELUKSKOEKJE:
“JE ZULT HET ALLEMAAL VOOR ELKAAR KRIJGEN”**

Toen ik het object aan de bruiklener moest overhandigen, kon ik het in eerste instantie al niet meer terugvinden. Dat pietepeuterige ding. Voorheen hing de boodschap geprikt op mijn prikbord, zodat ik ernaar kon kijken als ik dacht dat ik ‘het niet voor elkaar zou krijgen’, maar onlangs heb ik het briefje in mijn bureaulade verstopt. Ooit had het de kracht me een mentale boost van één seconde te geven.

Of ik het intussen allemaal voor elkaar heb gekregen?
Toch bijna wel.

11.
USB GENAAMD CELINE, 3_8_2019

Een gevoel van ongemak, maar niet van gemis. Zou de bruiklener de video op de USB-stick helemaal hebben bekeken? Zou hij de inhoud voor zichzelf hebben gehouden of die hebben gedeeld met anderen? Het gaat over een video waarin een bewustzijnstherapeut in dialoog gaat met mij. Het gesprek vond plaats op het werk van mijn zus. Zij hadden mij – als proefpersoon – en de therapeut uitgenodigd voor een testgesprek om na te gaan of ze deze methodiek wilden toepassen in hun werk. Ik ging de uitdaging aan; het was een intens gesprek, waar ik achteraf een wat vreemd gevoel aan overhield. Ik heb de video ooit één keer proberen te bekijken, maar na de eerste minuut heb ik die meteen afgezet. Onbehagen bekwam mij. Krullende tenen kreeg ik ervan. Nu ligt het daarom terug verstopt in mijn rieten kistje op het bureau, mooi uit het zicht.

812.
PERSOONLIJKE POLAROIDS
(GALLERY WALL #05)

Eigenlijk zouden de foto's op 8 februari terug ingeleverd moeten zijn, maar inmiddels is het al 1 maart en heb ik ze nog steeds niet terug ontvangen. Wanneer ik er zelf niet achteranga, houden mensen objecten steeds langer bij zich dan contractueel vastgelegd. Ben ik wel streng genoeg? Nee, waarschijnlijk niet. Wat zou Arthur met deze polaroids gedaan hebben? Waar zouden ze liggen op zijn kamer? Zou hij ze van zijn kot in Hasselt naar zijn ouderlijk huis in Antwerpen hebben meegenomen? Aan wie zou hij de foto's hebben laten zien? De polaroidfoto's hebben altijd op mijn witte koelkast gehangen. Deze voelde de afgelopen dagen erg leeg en extra wit aan. Ik staar vaak naar mijn koelkast wanneer ik op de slaapbank zit, die er recht tegenover staat. Ik irriteer me aan de leegte op dat ding. Wanneer ik de foto's terugkrijg, moet ik ze ook weer precies op dezelfde plaats terughangen. Ja, zo precies ben ik wel. Het verplaatsen van objecten komt dan ook niet vaak voor in mijn kamer. Dat kost me te veel moeite, omdat ik zo'n mierenneuker ben die alles zo precies mogelijk wil plaatsen. Er komt nog net geen waterpas bij aan te pas. De koelkast staat naast mijn bed en maakt een ontzettend lawaai. Met name op momenten wanneer ik 's nachts in slaap probeer te vallen. Oké, genoeg over dat ding. Het ging over de polaroids die op de koelkast hingen, 16 stuks om precies te zijn. Ze hebben allemaal hetzelfde formaat, 54 bij 86 millimeter, specifiek voor de "FUJIFILM Instax Instant Film mini". Op één na, deze heeft een groter formaat en is in oktober 2021 gemaakt in Antwerpen, toen ik op café zat met een vriendin. Ik leerde er nieuwe vrienden kennen en kwam er zelfs een docent tegen. In Antwerpen loopt er altijd een bloemenman rond met een polaroidcamera om zijn nek. Hij vraagt vijf euro voor een foto. Een heel slimme tactiek, want alle dronken mensen – waaronder ik – spreken hem aan. Zo heb ik voor altijd de 'laatste avond' in Antwerpen op beeld laten vastleggen, met mijn nieuwe vrienden, de docent en ik. Althans, misschien moet ik 'voor altijd' tussen aanhalingstekens plaatsen, want het is nog maar de vraag of ik die polaroids ooit terug zal krijgen.

18.
HOESJE MET FOTO'S
"12 SNAPSHOTS OF ANTWERP EXHIBITION 1930"

Waar moet ik dat ding nu weer gaan leggen als ik het terugkrijg?

805.
POSTKAARTEN
(GALLERY WALL #03)

Met pijn en moeite haalde ik de postkaarten van de muur boven mijn bureau. Al drie jaar hadden ze daar op dezelfde plek gehangen. Nu blijven er slechts posterbuddy's. De overgebleven foto's ademen onrust. Liever een compleet lege muur dan een paar verloren restanten.

429.
LINOTYPE BOOKLET,
DOOR MIJ ONTWORPEN

Onder mijn bed staan twee grote, overvolle opbergdozen. Eén met papierresten, de ander met werken die ik in de afgelopen jaren heb gemaakt, waaronder het Linotype-booklet. Fysiek mis ik dit object dus écht totaál niet. Maar weggooien? Dat ook zeker niet. In dit project zitten bloed, zweet en tranen – van het een al wat meer dan het ander. Al zou iemand dit in eerste instantie misschien niet denken.

811.
PERSOONLIJKE FOTO'S
(GALLERY WALL #04)

Dit is de derde wand die in één week tijd wordt leeggehaald. Verdomme, alwéér een leeg vlak waar ik naar moet staren. Dit keer is het de deur van mijn muurkast. De deur waar iedereen zich altijd over verwondert. Voor bezoekers is het een mysterie wat er zich achter bevindt. Door de naakte muren en de kale koelkast voel ik mij niet meer mezelf. Er ontbreekt iets. Wanneer er nieuwe mensen op bezoek komen, heb ik dit gevoel nog sterker. Het gevoel alsof ze niet mijn complete identiteit ervaren wanneer ze mijn kamer betreden. Ik hoop dat ik snel weer terug herenigd ben met de foto's.

Eén week later, maar nog steeds niet terug. Moet ik dan écht aan ieders gat hangen?

14.

BLAUWE KAARSHOUDERS

Ingepakt en wachtend op een nieuwe plek. Ze hebben een koningsblauwe kleur waar je u tegen zegt. Levendig en diep. Wanneer ik naar hen kijk, loopt het kwijl nog net niet langs mijn mondhoeken.

182.
**VERJAARSDAGSBOEK VOOR MIJN
24e VERJAARDAG MET POLAROIDFOTO'S
VAN DE DAG EN TEKSTEN VAN VRIENDEN**

Op 27 juni 2020 organiseerden mijn beste vriendin Gina en mijn zus Janne een verrassingsdag. Die startte in Heerlen met een stuk door Gina gemaakt bananenbrood. Het recept staat ook in dit boek neergepend, zodat ik het ooit eens zelf kan maken. Dat is twee jaar later nog steeds niet gebeurd.

De hele dag bleef ik onwetend. Wat was er gepland? Waar gaan we naartoe? Wie sluit er nog aan? Doorheen de dag ervaarde ik steeds meer zenuwen. Controlefreak? Zeg het nu maar eerlijk, Céline. Ja, controlefreak. Na het ontbijt stapten we de auto in met een lunchpakket. Uiteindelijk stopten we in een boerengat tussen Heerlen en Maastricht. We picknickten in de graanvelden van Craubeek, waar de hete zon op ons gezicht scheen. Ik voelde het zweet plakken op plaatsen waarvan ik niet wist dat ik er zweten kon. Genoten, dat is iets wat we zeker hebben gedaan. Daarna volgde er een pizza salami van Da Nonna, de beste Italiaan in Maastricht, en ontmoetten we steeds nieuwe vrienden waarmee we de dag al dansend en dronken hebben afgesloten in het stadspark.

142.
PORTRETFOTO'S
GEMAAKT IN BIKINI BERLIN

Ooit heb ik van iemand – die voor het eerst op mijn kamer kwam – de opmerking gekregen dat het raar was dat er twee portretten van mezelf zo in het zicht stonden in mijn kamer. Het werd egoïstisch genoemd. Dat deed iets met me. Ik ging anders naar de foto's kijken, dus onbewust heb ik ze van het bureau in het kastje van mijn bureau verplaatst. Een vervelend gevoel bekwam mij toen ik de foto's terug ontving. De bruiklener had de foto's evengoed mogen houden, want nu moest ik ze weer terug op dezelfde plek verstoppen.

250.
KARTONNEN DOOS MET BOEKEN
VAN MIJN BACHELORPROJECT

Drie verschillende boeken. Van elk drie exemplaren. Negen boeken in totaal. Normaal twaalf, maar een docent heeft het vierde stuk van elk kwijtgespeeld. Nooit meer teruggevonden.

Jammerlijk vind ik het wel dat de resterende exemplaren nu onder mijn bureau opgeborgen zitten in een kartonnen doos met bovenop een zak potgrond. Waarom hebben deze boeken niet meer dezelfde waarde in vergelijking met vorig jaar?

120. HUUROVEREENKOMST KOT

Op zondag 6 maart zat ik met de schrijver op het terras van Mon Café, het gezelligste café van Hasselt, vind ik. We besloten om kaasblokjes en KBR (afkorting voor Kasteelbier Rouge) te bestellen. Mijn vast menu. Na veel gepraat en gelach nodigde hij zichzelf aan het einde van de avond uit om een object te komen uitlenen, omdat hij zo overdonderd was door mijn project. Zodoende nam hij de huurovereenkomst van mijn kot in bruikleen, voerden we diepgaande gesprekken, dansten we op de paar vierkante meter van mijn kamer, en belandden we al zoenend op de bank. De volgende ochtend vertelde hij de droom die hij over mij had gehad terwijl we naast elkaar hadden gelegen. Hij vertrok. Ik was overdonderd door de klik die we met elkaar hadden. Wat kan een huurovereenkomst al niet doen met een mens? Eén week later, op zijn verjaardag, zou hij het komen terugbrengen. Of ik het gemist heb? Nee, maar hem wel. Het werd nog een week uitgesteld. Mijn geduld werd op de proef gesteld. Op vrijdag 25 maart was het moment daar. Dit keer zonder gekkigheid, maar met een serieus intakegesprek en sterrenmuntthee op de bank. Een blitzbezoek van nog minder dan een uur. Zonder dans, zoen en gelach, maar wel een diepgaande monoloog over zijn kijk op de liefde en het ontdekken van polyamoureuze relaties. Weliswaar met een meid die hij heeft leren kennen de week na zijn verjaardag. De huurovereenkomst is terug, de schrijver is weg. Hopelijk tot nog eens.

665.
PARFUM LUSH
“LORD OF MISRULE”

‘Ondeugend parfum met een pittige twist’, zo luidt de beschrijving van Lush. Zoet en pittig tegelijkertijd, met vleugjes vanille, patchoeli en zwarte peper. De geur doet iets magisch met mij en de mensen om mij heen. Een mannenverslinder. ‘Wie ruikt hier zo lekker?’ ‘Is dat patchoeli?’ ‘Ik wil je opeten.’ ‘Ik rook al dat je hier was, zonder je gezien te hebben.’ ‘Na een week zat je geur nog steeds in mijn lakens.’ ‘Mijn kat rook zelfs naar jou.’ Zonder dit parfum was ik plots niet meer compleet en voelde ik me niet meer mijzelf.

Een deel van het geheel is het. Niet te vervangen door een ander.

40.
MINDFULNESSKAARTEN

'Liefde groeit. Liefde bloeit in het nu: ze moet de kans krijgen op natuurlijke wijze te groeien. Liefdesrelaties kunnen op niets uitlopen als we ons te veel op de toekomst richten of te veel in het verleden blijven hangen. Geef de liefde in uw leven de ruimte om te worden wat ze kan zijn.' Dat staat op de kaart die ik – bewust per ongeluk – uit het doosje heb gelaten voordat ik het meegaf.

187.
KAART VAN GINA
VOOR HET NIEUWE JAAR 2020

Hyperpersoonlijk. Iets met vriendschap en ruimte. Ruimte die ik te weinig gaf,
maar nu heb geleerd meer te geven.

81.

BOEKJE MET MIJN DROMEN

Bitter weinig dromen. Vaak na een aantal uur vergeten en verdwenen.
Niet meer bijgehouden, maar toch bewaard gebleven.

85.
PAARSE ENVELOP
MET EEN LIJST EN BONNETJES
VAN “DE UITZET” VAN MIJN KOT

Ik wist niet meer dat ik dit object altijd bewaard had, tot het opdook tijdens de inventarisatie. Fijn te zien hoe geordend ik ben. De paarse envelop bevat een lijst met spullen die ik nodig had toen ik op kot ging. Dit waren toen de meest belangrijke spullen. Of ze dat nu nog steeds zijn? Inmiddels zijn er in die vier jaar meer dan 1000 objecten bijgekomen. De bonnetjes van deze spullen zitten erbij, bewaard voor eventuele garantie – die inmiddels wel verstreken zal zijn. Naast de orde ervaar ik tegelijkertijd chaos, want wie bewaart zulke frutsels nou? Wie hecht hier in godsnaam waarde aan? Het object heeft – aan het begin bewust, naarmate de jaren vorderden onbewust – mijn kamer gevormd tot wat die nu is. Van begin tot eind. De cirkel is rond.

430.
WOORDENBOEK,
DOOR MIJ ONTWORPEN

Spoorloos verdwenen op school, maar na twee jaar plots weer teruggevonden.
Mijn trots.

807.
OUDE FOTO'S VAN VROEGER
(GALLERY WALL #03)

Eén voor één lieten ze los van de muur. Alsof ze zich al mentaal aan het voorbereiden waren om het kot te verlaten en zichzelf te overhandigen aan de volgende persoon en plaats. Voor het eerst iemand die zij en ik beiden nog niet kenden. Een intieme vreemdeling in mijn leven. Waar gaan ze naartoe? Waar belanden ze? Hebben ze meer gezien dan wanneer het 'veilig' binnen de vier muren bleef? Misschien wel 'verlost' van deze paar vierkante meter? Een verademing?

968.

OVERSIZED TRUI MET PAARSE PRINT

Gedanst, gezweet, maar er vooral in verdronken op zwoele zomerse avonden – die er ook nu weer aan gaan komen. Vaarwel winter. Welkom mijn trui.

DEEL II
DE INTIEME VREEMDELING

181.

PLAKBOEK MET WEGWERPCAMERA FOTO'S

De week is voorbijgevlogen. Geen tijd gehad om überhaupt over het object na te denken. Geen gevoel van gemis. Zelfs bij teruggave geen herenigd gevoel. Wel vaker nagedacht over het feit dat ik een deel van mijn leven in foto's weggeef aan iemand die ik niet heel goed ken. Dat voelde ongemakkelijk, dus daar wilde ik niet te lang bij stilstaan. Het blijft mijn persoonlijke leven.

795.
PERSOONLIJKE FOTO'S
(GALLERY WALL #01)

Steeds meer lege plaatsen. Steeds meer schrale wanden. Steeds minder gemis.
Een gewenning, een voorbereiding op het verlaten.

83.

EEN BOZE BRIEF VAN DE BUURMAN

In de onderste lade van mijn witte bureau lag een brief verborgen tussen verschillende andere papieren. Op 31 mei 2021 heb ik deze brief mogen ontvangen in de gezamenlijke brievenbus. Een brievenbus waarvan ik tot twee jaar geleden nog niet eens wist dat we die hadden. Een brievenbus die buiten tegen de muur hangt en waarvan we geen sleutel hebben, en die dus met een zakmesje uit de bestekbak van de keuken moet worden geopend.

Op een mooie lenteavond bezocht ik een expositie van Erasmusstudenten die zowel op school als achter ramen van bewoners in Hasselt plaatsvond. Met een aantal mensen besloten we – na een aantal gratis wijntjes uit kartonnen verpakkingen – een wandeling langs de kunstwerken te maken. We belandden op het terras van een café buiten het centrum van Hasselt. Het werd nog gezelliger, maar helaas sloot het café om 22.00 uur. Zodoende stelde ik voor om de avond verder te zetten op mijn kot, omdat ik nog een fles prosecco in de koelkast had staan. We waren met zes personen, toen nog illegaal. Het werd een avond met veel onnozel gebabbel en muziek die door mijn kleine JBL-boxje dreunde. “Goede dj ben je, Céline”, zei een van de gasten. Ik voelde me vereerd. Nadat ik terugkeerde van een bezoek aan het toilet, waarin alles draaide, vertelden de gasten dat de buurman vriendelijk had verzocht om wat stiller te zijn. De gasten – op eentje na, die zijn laatste trein naar Antwerpen had gemist – besloten naar huis te gaan. Net op tijd. De deurbel weergalmde door mijn kamer. Al tandenpoetsend in mijn pyjama opende ik de voordeur. Twee politieagenten stonden met hun zaklamp voor de deur met de vraag of ze het hier even mochten komen controleren. Toestemming gaf ik, maar verontwaardigd was ik. Moest de buurman nou echt de politie bellen voor deze onschuldige bijeenkomst? Ja, dat deed hij echt. Terwijl ik mijn tanden stond te schrobben in mijn kamer, vroegen ze om ons identiteitsbewijs en telefoonnummer. Nog net geen boete, maar wel een waarschuwing. De dag nadien besloot ik de buurman in levende lijve aan te spreken.

Op mijn verjaardag, 19 juni 2021, besloot ik de brievenbus nog eens te openen. Geen verjaardagspost, maar wel een brief van de boze buurman. Ik heb altijd gezegd deze ooit nog eens in te lijsten, maar nu ligt de brief in bruikleen bij een (on)bekende.

161.

KAARTJE VAN SPAANSE ERASMUSVRIENDIN MARTA

Niet zozeer het kaartje. Eerder haar aanwezigheid. Drie jaar geleden, maar zeker niet vergeten.

510.
BUTTON “VRIENDEN VAN DE VIS”

Samen met twee vrienden, Gina en Bert, bezochten we hartje Brugge op de heetste zomerdag van 2020. We kwamen voorbij een tweedehands vintagewinkel waar Bert een houten, blauwe decoratievis kocht. Samen met de vis brachten we de dag door in het atelier van Jan De Cock – waar we lukraak een privérondeleiding kregen van zijn manager –, en eindigden we verschrompeld op café en in het park met stokbrood, dips en wijn. De vis is de mascotte van een cult geworden, waar vrienden van Bert zich bij aansloten. En nu ook een (on)bekende.

65.

FOTO'S VAN DE WEGWERPCAMERA

Opgeborgen in een mapje. Niet meer wetende welke foto's, welke momenten, welke herinneringen. Zijn ze weggedreven? Bijna wel, kom maar gauw terug.

84.
BRIEFJE VAN FAY:
“VOOR JE ONGESTELDHEIDSHUMEURTJE”

In de diepste dip betekent de kleinste boodschap zoveel. Hoe komt die aan bij een (on)bekende? Iets van veel waarde voor mij, misschien zo banaal voor een ander? Voorheen hangend aan een punaise op het prikbord. Tot op heden reizend tussen de piramides van Egypte.

804.
PERSOONLIJKE FOTO'S
(GALLERY WALL #03)

Met open armen werden ze ontvangen. Zo blij met mijn foto's was de bruiklener dat het bijna beangstigend werd. "Liever de foto's dan de bruine wollen jas", zei ze vastberaden.

291.

LILA ZONNEBRIL MET MARMERSTRUCTUUR

Een nieuwe favoriet moeten zoeken. Gevonden, maar onmiddellijk gesneuveld.
De gesneuvelde favoriet.

48.

LILLIPUT-WOORDENBOEK

Bij de eerste ontmoeting werd ik aangetrokken tot zijn blauwe kleur en het kleine formaat. Sindsdien ongeopend gebleven. Het heeft zich niet verroerd tot het moment van de overhandiging aan een 'intieme vreemdeling'. Welke plaatsen zou het hebben gezien? Welke handen zouden het hebben aangeraakt? Zou het ooit nog wederkeren van Sint-Denijs-Westrem naar Hasselt?

70.

**DIPLOMA BACHELOR OF ARTS IN DE BEELDENE KUNSTEN,
GRAFISCH ONTWERP, PXL-MAD HASSELT**

Fysiek doe je me niks. Je cover is walgelig, de zogenaamde X-factor die je aan elke afgestudeerde uitreikt trekt op niks, want hoe kan iedereen die verdienen? Je schrikt iedereen af. Na het behalen van mijn master hoef ik geen tweede exemplaar van dit misbaksel, dus beter doe je er iets aan.

27.

**FOTO VAN GINA EN MIJ MET OP DE ACHTERKANT
EEN BRIEF VAN GINA TOEN IK IN ANTWERPEN WOONDE**

Missen doe ik je niet, maar bewaren zal ik je zeker.

49.
MINI PATIENCE SPEL,
OPGEBORGEN IN GROEN METALEN DOOSJE

De herinneringen ontbreken. Te mooi om gebruikt te worden.

500.
ONDERZETTERS VAN SCHELPJES

In 2018 kocht ik op vakantie in Griekenland, Corfu om precies te zijn, vier rotan onderzetters, waaraan aan de uiteinden oogverblindende schelpjes bevestigd zitten. Mijn glazen en mokken versmelten exact met de ronde vorm. Eén geheel, maar nu onvolledig.

509.
ASBAK VAN MARMER EN GOUD

Van de teruggave op 1 april 2022 kwam niets in huis. Ze werd één week uitgesteld, maar inmiddels heb ik nog steeds geen reactie of duidelijkheid gekregen. In mijn droom stond mijn marmeren asbak – weliswaar zonder gouden details – plots terug op mijn kamer. Het was niet meer de asbak zoals ik die kende. De gouden pootjes en ronde rand ontbraken. Laat dat nu juist de details zijn waardoor ik verliefd op haar werd, tussen het puin, waar ik haar aanschafte voor 50 cent.

1051.
BRUINE WOLLEN JAS

Het is een jas waaraan ik vastgeklampt zat. Een jas waarin ik leefde. Een jas waaraan ik herkend werd. Het meest miste ik hem 's avonds – op de fiets, onderweg van café naar huis, wanneer de ijzige wind toenadering zocht.

Ondanks het gemis stelt het mij gerust dat de jas hem als gegoten zat. Trots liep de man ermee weg, alsof ze na jaren herenigd waren.

426.
FLIPBOEK,
DOOR MIJ ONTWERPEN

Driehonderdtwintig pagina's met de hand ingebonden, twaalf uur arbeidstijd, één exemplaar, nul uur slaap. Ingepakt in krantenpapier gaf ik het angstig mee. De mevrouw was allesbehalve subtiel. Voordat ze een lotje trok, nam ze eerst elk object in handen en bladerde pagina voor pagina door mijn exenboekje. Terwijl ik wat rood aanliep, attendeerde haar man haar er vriendelijk op dat het misschien wat te privé is. Na vijf minuten, toen ze elke pagina in detail bekeken had, drong het pas tot haar door en legde ze het boekje terug. Teleurgesteld was ze dat ze niet zelf iets mocht uitkiezen, maar achteraf was ze toch blij met het flipboek – het exenboekje had ze toch al grondig bekeken. Een aantal keer bekwam mij de twijfel of ze er wel voorzichtig mee zou omgaan. Puur door haar nieuwsgierigheid en enthousiasme kan ik mij voorstellen dat ze herhaaldelijk door het boek heeft geflipt. Zolang ik het heelhuids terugkrijg, zonder ezelsoren of een versleten cover, ben ik al opgelucht.

186.
BRIEF VAN GINA
VOOR HET WORDEN VAN PEETTANTE

Het kleine, jonge meisje had liever mijn kattenbeeldje gehad, maar helaas, teleurgesteld kreeg ze een uiterst persoonlijke brief mee. Een die ik kreeg toen ik in maart 2021 peettante werd. Zou ze hem hebben gelezen? Wat zou er door haar hoofd zijn gegaan? Waar zou ze de brief hebben gelegd?

320.
JASON DE STEEN

Geen gemis. Eerder een goed gevoel bij de overhandiging. Een opluchting. Het meisje leek heel gelukkig met Jason te zijn en ze zou veel zorg voor hem dragen, zei ze. Ik denk zelfs dat hij nu beter verzorgd zal worden dan voorheen. Althans, de eerste jaren verliepen respectvol, maar op een gegeven moment begon ik mij te irriteren aan het feit dat hij niet meer matchte met mijn interieur. Zodoende belandde hij in de tweede lade van mijn rotan nachtkastje.

Zou zij Jason gaan missen na de teruggave? Zou ze hem überhaupt terug komen inleveren, want misschien hebben zij een veel hechtere band gecreëerd dan ik die met Jason had?